EYNAPONH ETHEIA ПРОПАНРОТЕА *Edwitoikov 1007. 6. | 'Efwitoikov do. 70. 6. KELY LESSTED LEINERATED KONTON TOLONOR

AMENOUTHE EN APRICULTATION ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΤΣΩΚΛΗΣ

* ETEPEOTYTION

neurn mpde Snuodierer giverer nada debana mepi ergiryć kirjitu ku zibijanga enač zbegaziros sisa

ΜΟΥΣΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

EKAIAOMENH AIE TOT MHNOE

SYMEPPATAL OF AIADPEDESTEPOL TOX DAP BEIN MOYSIKON

ΠΕΡΙΘΔΟΣ Β'-ΕΤΟΣ Γ'.(E'.)-APIB. 19-20

[PAGEION : 32-'OSG TIPASITELOUS-32

AGHNAI IS-SI Tavevapley 1984.

EYETATIKH ECKYKAIOE TOY YNOYPEIDY THE MAIDEIAS

AIA THN . OPMITTA

της Δημοσίας Έκπαιδεύσεως, κατιδόν έσχάτως σεις. Καὶ δικαίως. Διότι ή μουσική της ήμετήν οκοπιμότητα της ήμετέρας έτημερίδος καὶ τέρας Έκκλησίας, κεκτημένη όλα τὰ τεχνικά προσεχώς αποσταλησομένας πάσι τοίς συνδροκηταίς ήμων νέας άγγελίας της «Φόρμιγγος».

ΠΕΡΙ ΥΦΟΥΣ

TO TOOK THE METARKE TOY IPILITY ERRANDIAL EAT TO AEFORENON HATPIAPSIEDY POOS · · · · · · · · · · (<u>\$</u>)—

Είς πάσαν συζήτησιν από περιωπίις γινομένην, πρέπει να τίθενται κατά μέρος τα Χριστού Έκκλησία, διά πολλής και ίδιαιτέοσωπικά (πτήματα, καθόσον δι' αὐτῶν οὐ-ως έξυπηρετούνται αι εὐγενείς και - ὑήη-🚉 ιδέαι. 'Αλλ' υπάρχουσι δυστυχώς περιστάσεις, καθ' ας ζητήματά τινα, τοσούτον στινώς είναι συνδεδεμένα πρός ώρισμένα πρόσωπα και πράγματα. ώστε παρ όλην την εροθάν των συζατούντων θέλασιν, ν' άπο- τον τό τε αθος και τὰν ἀπόδοσιν κλασικάν είνη αδύνατος ή έπισκόπησις αὐτῶν, χωγὰ γίνη χρύσις ώρισμένων προσώπων καὶ πραγμάτων. Τὸ πράγμα βεδαίως είναι εέπως σκληρόν. Την σκληρότητα όμως αὐτο, φρονούμεν, κατά πολύ έλαφούνει ή δέα, ότι πρό της άληθείας τα πάντα πρέ-🖛 νὰ ὑποχωςῶσιν.

"Ημείς με όλην την ύπο των παρακολουωντων ήμας έν ταίς συζητήσεσιν έκτιμη-Κίσαν είλικρίνειαν και παροπσίαν της γλώσοις, θέλομεν έξετάσει έν τη παρουση με-Μτη ζήτημα υψίστης σπουδαιότητος, του οίου ουδείς μέχοι τοῦδε ἐπελήφθη. Και 🐸 σπουδαιότατον τούτο ζύτημα είναι τό: ■ερὶ τοῦ ῦφονς τῆς Μεγάλης τού Χριστού Έκκλησίας καὶ περί του λεγομένου Πατριαρχι-* ο υ υ φους. Θὰ έξετάπωμεν αυτό από εριωπής και υπό καθαρώς τεχνικήν έπο-, άδια φοροί ντες τελείως, αν έν τη ακριδή οδέσει αὐτών τούτων των πραγμάτων, θέελοτιμίας.

ουτον είς το διανεκές θα ύφισταται, άφ' ου κρώσι μο νο ούτε έτερον «Φως ίλαΑΣ ή Έκκλησία μυριάκις. διά κανονικών αυτής ο ο νο ούτε ούτε διατάξεων, ένεγνώριος ΑΕΙ έκήρυξε τούτο ώς ίεραν Αύτης παράδοσιν, συμβαίνουσαν πρός Το Υπουργείον των Έχκλησιαυτικών και έκκλησιαυτικάς του Έθνους ήμων παραδότές έπηρεσίας ας αύτη προσφέρει έπερ της και καλαισθητικά στοιχεία, μόνη αυτή θαυεδινικής ήμων μουσικής, έγνω τὰ συστήσηται μασίως έξυπησετεί καὶ έκπάγλως καλλύνει τος ὑπ αὐτὸ Σεβ. Αρχιερεύσι καὶ απασι τος τὸν ιδιαίτερον έκείνον καὶ ἀπασαμίλλου Ιατουργοίς της Μέσης και Κατωτέρας έκπαι- κάλλους και σπουδαιότητος θησαυρόν, την δεύσεως την ήθικην και ύλικην υποστήριξιναύ- Εκκλησιαστικήν τουτέστι ή αλμω ο ίαν. τός, δια της ύπ' αριθ. 1370 από 24 'Ιανουα- στοτε ύπο αμαθών και βεδιλων, ποὸς αναόμενος θέλει ίδη ο dragrώστης μας είς τας μόροωσιν τάχα, άλλα κυρίως πρός παο α μ ό ο φ ω σ ι ν αὐτικ, οἰκτρῶς, μέχοι τοῦ βαθμοῦ τοῦ γελοίου; ἀποτυγχάνει καὶ θέλει πάντοτς ἀποτυγχάνει, ἀδ'οῦ ἡ μουσική αῖτπ. ού μόνον σύμφυτος κατέστη πρός πάντα τά της ήμετέρας ταλμοδίας άριστουργή-ματα. ων και το απλούστατον ολύκληρον Ιστορίαν αντιπροσωπεύει, αλλά και διότι ώς μουσικά, αξτα ένδείκνυται ώς ά μόνα σοδαρά και κλασική διά την ιερότητα και τὸ τόρος των ακολοιθιών της ήμετέρας. Exernolog. Kai dia Mocto it Meyakt. wo ρας τιμάς την μουσικήν ταύτην περιέπουσα. ούδεποτε πνέχθη καν βεδάλωσιν αὐτης, ούδὲ έπέτρεψέ ποτε την έπι το κοσμικώτερον διάπλασιν αὐτῆς, άλλ' ἀείποτε. δι' ὧν αῦτη γινώσκει μέσων. ἐπέδαλλε καὶ έξακολοιθεῖ έπιδάλλουσα την άγνην έκείνην και απέριτμουσικών γραμμών, διν απαραδίαστον καί με όλην αύτης την ίεραν έχείνην χάριν καί απλότητα άνευρίσκει τις είς τα κείμενα, τά αμέσως έκ των χειρογούφων προελθόντα είς τύπον, ούχι δε είς τινα των τελευταίων χρόνων, τὰ ὁποῖα ὑπὸ μορφὰν σοδαρᾶς τάχα έμπνεύσεως και έμβοιδούς δάθεν μελέτης, ποοέδαλον είς τὸ μέσον ώς σαχλοί και δηλητηριώδεις μύκητες. "Αν δε τινά τούτων. έλαίω των προσκλινόντων είς προσωπικάς φιλίας, ή και έξ άδυναμίας των αμέσως ή έμμέσως ένδιαφερομένων έπιτηδείων, περιεδλάθησαν, ώς μη ώφειλε, και την έγκρισιν τιίς άγαν φειδωλού είς τοιαύτας έγκρίσεις Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, αι έγκρίσεις δμως αθται άποτελούσιν είπυχως έξαιρέσεις, αϊτινες οὐθέποτε θὰ ίσχύσωσι ν' άλλοιώσωσι την ουσίαν της μουσικής ημών παραδόσεως. Κατά μέρος λοιπόν τιθέντες τάς έξαιρέσεις ταύτας, αποδεχόμεθα ώς πρότυπα μουσικάς έμπνεύσεως, σούασας καί μεν τυχόν προσκρούσει είς προσωπικάς απαραμιλλου, πάντα τα έν τοίς κλασικοίς τειμένοις μοναδικά μελφδήματα, των όποίων έφαμιλλα ούτε νύν, άλλ' ούτε και είς τούς αίωνας θα εμφανισθώσι ποτέ. Διότι ουτε ετε-Η 'Ανατολική δοθόδοξος Έκκλησία, διά ουν «Χριστός άν έσττ» είναι δυνατόν τον τοῖς ναοῖς αὐτῆς λατρείαν, παρεδένα καταλάδη την θέσιν τοῦ μοπ γνωστού. και καθιέρωσεν ωρισμένον μουσικόν σύν εξετερον «Η ΙΙα ο θένος στι με ο ο ν» το μα. Τὸ σύστημα τούτο, διά πολλών αίω- ούτε έτεςον «Ίδο τό νυμφίος». ούτε διελθόν, πολλοίς δέ κατά καιρούς ύπο- έτεςον «Γεύσασθε καὶ ίδετε» ούτε ωλν ελονισμούς, διεσώθη μέχρι σήμερον επέρον «Κέριε ή ένπολλαίς άμαρ-

Kai anddeisic, on of Ind the karnenglar της έκδόσεως χυδαίων απανθισμάτων διατελούντες, ταύτα τα μέλη πάντοτε προτάσσουσι καὶ ὑπὸ τὰν σκιάν τούτων ζητούσι να καλύψωπ τα έξαυδλώματα των.

'Αλλ' ή Έκκλησία, οὐ μύνον μέλη ώςισμένα, έπι καθιερωμένων κλασικών γραμμών μεμελοποιημένα παρεδέχθη και έπέδαλεν, άλλά καὶ ίδιαιτέραν διά ταῦτα άπαγγελίαν και απόδο σεν καθιέρωσε, τό κοινῶς καλούμενον τ ἡος. Τι λοιπόν είναι τό τ ἡος τοῦτο; Πῶς καὶ διὰ τίνων ἐσώθη; Ένταθα παρακαλούμεν τους ένδιαφερομέγους, νὰ παρακολουθήσωσιν ἡμας μετά πολλής της προσοχής. Θέλομεν δε λογισθή είτυχείς αν πείσωμεν αυτούς, η αν έκείνοι τουλάχιστον πείσωσιν πμάς, τὰ έναντία τυxòv ioxugiçquevoi.

Η μουσική, όπως και ή γλώσσα, δεξιώς χειοιζομένη, διά της άρμονικής σειράς των μουσικών αυτής ξθόγγων, διεγείρει έν τη ανθρώπω όλόκληςον σειράν αίσθηματων και ίδεων. Το το δε κατορθούται διά καθαοάς και άμέμπτου άπαγγελίας, πτις συνίσταται είς την κατάλληλον της φωνής χοήσιν. πρός έμφαντικάν έκφωνασιν και ακοιδά νωτονούν των πολλών και ποικίλλων έννοιων καὶ παθών, έπιτυγχανομένην διά τοῦ ἀομόζοντος και αναλόγου ήχου, της έφης και της αλληλουχίας των μουσικών φθόγγων. Της απαγγελίας στοιχεία απαφαίτητα είναι ή καθαρά και εύκρινής των εθόνγων έκδώνποις, το άνάλογον τῆς φωνής μέγεθος, και ό πρέπων τόνος της φωνής κατά τα πολλά και ποικίλλα των ψαλλομένων, τι και αναγινωσκομένων έστω, σημαινόμενα. Διότι αν ή φωνή δεν έκπεμπηται εθκρινώς και διακεκριμένως, ούτως ώστε αι λέξεις, αι συλλαδαί και αυτά έτι τα γράμματα των ψαλλομένων ή άναγενωσκομένων νά ακούωνται μέχρις ένος, άδύνατον είναι να έπιτευχθή καθαρά απαγγελία. "Οπόσην δε ή "Εκκλησία σημασίαν από άρχαιοτάτων χρόνων άπίδωκεν, ού μόνον είς τὰν καθαράν μουσικάν απαγγελίαν, άλλά και είς αὐτην έτι την καλήν και εύκοινα μουσικήν άνάγνωσιν, μαρτύριον ή ίδιαιτέρα έκείνη τάξις των άναγνωσι ων, των κατόπιν ιδιαιτέρας χειροθεσίας τεταγμένων διά την καθαράν και την δι' άναλόγου μουσικού τόνου ανάγνωσιν των μη δαλλομένων. Είς ταύτην ακοιδώς την καθαράν και ήμεμπτον μουσικάν ανάγνωσιν, άλθεν επίκουρος ά μουσικά, ίτις πλάν ωρισμένης τάξεως άργων μελωθημάτων, δι' ωρισμένον τεχνικόν σκοπον μελισθέντων, ουδεν αλλο είναι, είμι: έμμελης τρόπον τινα μουσική ανάγνωσις. Ντις ως δεί και πας ων δεί εκτελουμένη. μπδεμίαν απολύτως είς τον προσεκτικόν άκροατήν καταλείπει άμφιδολίαν. 'Αλλ' δπως πάσα τέχνη έχει βαθμούς τελειότητος, οί τω kai h povotkh dnayyehla, eget kai aith εκέρα το ν και αύτο ύστο ν, και τοι- τίαις ο ούτε έτερον «Το τσά γιο ν νε- νάμεθα να δνομάσωμεν ζωχεδών τόν πα-

ρασκευάζοντα άπλως το χρώματα, ούτε ή φαντασία του συνθέσαντος αύτο, ή παρι- τής γής εφύτρωσεν. Προήλθε »αι διεμορ-γλύπτην τον δευκαίνοντα άπλως τους λί- στομένη διά της έκλογης του ήχου, της φώθη ύπο των άριστέων έκ των μελωδών βους, ούτε άναγνώστην τον γνωρίζοντα μόνον τά στοιχεία του άλφαθήτου, ούτω οὐδέ μουσικόν δυνάμεθα να δνομάσωμεν τον ά. καιγελλοντα τους δθόγγους μόνον της μουσικής κλίμακος, άλλ' έκείνου, σστις δύναται τι έμφυσηση ζωήν είς τα ζαλλόμενα, διότι τὶ ἐμψυσήση ζωὴν εἰς τὰ ταλλόμενα, διότι αὐτοῦ ὅλα ταῦτα ὁ ψόλλων, δι' οὐδὲν άλλη αλλώς ταῦτα δὲν εἰναι μουσική, άλλὰ ἔχει πλέον νὰ φροντίση, πλὴν μόνον διὰ πτ ῷ μα μόνον τῆς μου σικ ῆς. "Ω- τὴν καθ' δλους τούτους τοὺς κανόνας τεστε ψάλτης τέλειος είναι ούχι ο έχων μόνον ουνών και ασυναισθάτως άνερχούενος και τατερχόμενος την μουσικήν κλίμακα, αλλ αιος εισοκό τως ποπαικώς, κα ζωονοιύ τας ειτος ακπφωνώς πόρς τους καλολας εκα-ο οκισήπελος λα καπλώ Χόιμοιλ τως φωλώς έπι του αι ύχου μουσικού χάρτου γεγραμικός ίδεας και εικόνας, τόσον ζωπρώς και τιχνικώς, ώστε αὶ ίδέαι καὶ αὶ εἰκόνες αὐται νά παρέρχωνται πρό των άκουόντων ζωνταναί· νά προκαλή την προσοχήν καί τον θαυμασμόν αύτων και να έπιδέρη τέλος τό διά της μουσικής έπιδιωκόμενον άποtilcoua.

Ίνα λοιπόν ο ξάλλων έπιτέχη όλα ταυτα άνάγκη να κατέχη την ανάλογον εκφρασιν, την ανάλογον απόδοσιν, τὸ ανάλογον, ώς λέγουν, τ φος. Καὶ τοῦ ῦφους τούτου κύρια συστατικά είναι, ή κατάλληλος δωνή, ή καθαρότης, ή εκφοασις, ή χάρις και ή άρμο-νία, ήτοι το έκ της καταλλήλου χρήσεως των μουσικών ήχων παραγόμενον αίσθημα, ού. πνος πάλιν τὰ χαρακτηριστικά είναι άπειρα. οπως λ. χ. το μέλος, ο χοόνος, ο ουθμός, η μεταδολή, και δη η λεγομένη μίμησις, λ διά τῆς όων ᾶς τουτέστιν παράστασις τῶν διαφόρων σημαινομένων. Τὰν μίμησιν ταύτην τὰν εὐρίσκει τις εἰς τὸ Ζενὶθ ἐν τοῖς μέλεσι της ήμετέρας έκκλ μουσικής, της έποίας τυγχάνει το κύριον και απαραίτητον στοιχείον, πρός παράστασιν, ώς έκ του φυσικού. παντός νοήματος ή πάθους της ύντής. Διότι ο μελοποιός τής ήμετέρας έκκλ. ουσικής δεν γράψει απλούς φθόγγους είς μουσικάς γραμμάς κατεστρωμενους, άλλ' έτων έπ' δίτιν αύτου την έγγοιαν του κειμένου, έξαντλεί όλα της μουσικής τέχνηςτά μέσα.ποδς παράστασιν των ποικίλων έννοιων -υοιοπολίμ του νώθαπ νωοόφωίο νωτ Ιτα μένου τεμαχίου. Και τά τεχνικά μέσα της μιμητικής ταύτης τέχνης, τής μιμή σε ως τουτέστι, είναι πολλά τον άριθμον και διάορα την υπόστασιν. Είναι οι ήχοι, το ίδιον έθος εκάστου των ήχων, αι είς ενα εκαστον των ήχων ιδιάζοισαι γραμμαί, οι χρόνοι. οι ρυθμοί, αι φθοραί, αι χρόαι, αι χρονικαι ύποστάσεις, αι χρονικαι άγωγαι, τά σημεία της έκοράσεως (της ποιότητος), ή χρησίς γραμ-μον τίτηλων διά τάς έννοίας και τάς λέξεις ές δηλούσας τύος, χαμηλών δέ διά τάς τιλούσας βάθος, (δθοριζομένων αμφοτίρων εναλόγως του επαγορευομένου πάθους), το δυνατόν, το αδύνατον, το ππιον,το τραχύ, το τοροποιόν, τὸ κλαυθμηρόν και τόσα άλλα. όλων λοιπόν τούτων, καταλλήλου αύτων Μάσεως γινομένης, ούδεν άλλο παρίσταται, το ιδιάζον ύφος της ημετέρας έκκλησαστικής μουσικής, πρός παράστασιν του ετρηνται γεγραμμένα διά μουσικών χαρα-🎍 συμφώνως πρός τους ώρισμένους δι' εν γάλης του Χριστου Έκκλησίας. - Ισστον τον άνωθι κεφαλαίων απαιτου-Ενη ζώσα παράστασις, διά της καταλλήλου εταγγελίας και της αμέμπτου αποδόσεως του η εκείνου του μελοποιήματος. Ο φωνής, αλλ' η ανεγνωρισμένη έκείνη αμεμείων διιλ. έχων πρό αὐτοῦ γεγραμμένον πτος καὶ σοδαρά ἀπόδοσις τῶς μουσικῶς ἰδιάζουσαν τιμόν, δι' τις περιέδαλλον αὐε μέλος. υπως απαιτεί τουτο ό ιδιάζων χα- γραμμής της ήμετέρας έκκλ. μουσικής, έπί πιος και της ποιότητος, δηως άπαιτε τουτο δέν κατάλθεν έξ ούρανου, άλλ' ούτε και έκ και της πραγματικότητος, δτι έκείνοι άλη-πίσην αι χαρακτήρες αυτής, της τε ποσό-τε και πρακτικών. Τό τι δυ ο τουτο βεθαίως χωρίς διόλου ν' άξιστάμεθα της άληθείας πίσην αι χαρακτήρες αυτής, της τε ποσό-τε και πρακτικών. Τό τι δυ ο τουτο βεθαίως χωρίς διόλου ν' άξιστάμεθα της άληθείας πίσην αι χαρακτήρες αυτής, της τε ποσό-τε και πρακτικών τουτο βεθαίως και της πραγματικότητος, δτι έκείνοι άλη-

στομένη διά της έκλογης του ήχου, της χρήσεως, της μίξεως, της μιμήσεως έν γένει, διά τῶς ἐκλογῶς τοῦ χοόνου καὶ τοῦ ουθμοῦ, διά τῶν διαφόρων ἐν τῷ μεταξῦ μεταδολών, αναλόγως των ποικίλλων έννοιών του μελωδήματος, έχων λέγομεν, πρό λείαν απόδοσιν αύτου. Και την απόδοσιν ταύτην βεδαίως δέν δύναται να την ακούση από τὰς σελίδας του βιβλίου, άλλα διδασκό-μενος ταύτην παρά διδασκάλου, άψεμπτου έκτελεστού, διδαχθέντος και τούτου ταύτην παρά τῶν ἀρχαιοτέρων.

Καὶ ίδου προδείλιει τὸ ζείτημα, αν ή απόδοσις αυτη, το υ φος τουτέστιν, είναι κοινον είς πάντας τους διδαχθέντας την μουσικάν, ά αν άναι κτίμα τούτου μόνον ά έκείνου έξ αὐτων. Τὸ τ δος λοιπόν `τάς μουσικής λέγομεν, ότι πρέπει να ήναι κοινόν κτήμα παντός τε λείου γνώ στο υ τῆς έκκλ, μουσικής. Τέλειον δὲ γνώστην έννοούμεν, τον κατέχοντα μέχοι κεραίας όλας τάς τεχνικάς έξελίξεις του πμετέρου μουσικού συστήματος και δυνάμενον συνεπώς να κάμνη χρήσιν αύτων, δπώς οι κανόνες καὶ οἱ μουσικοὶ νόμοι τοῦ συστήματος τούτου επιδάλλοντες απαιτούσιν. Καὶ αν τὸ ύφος τούτο της ήμετέρας έκκλ, μουσικής δέν ηναι κτηνα παντός διδασκομένου ταυτην, απόδειξις ότι ή διδασκαλία των τεχνικών δρων και κανόνων δέν έγένετο συμφώνως ποός τους νόμους της ημετέρας μουσικής. Και ασφαλώς τουτο έν τη τοιαύτη πεοιπτώσει θά συμβαίνη, ούχι δέ τό δτι δέν έδιδάχθη την μουσικήν παρά του Δ. ή του Β. Διότι και ό Δ. και ό Β, διά να έχωσι την άξίωσιν της πλήρους και τελείας κατοχής του λεγομένου τόους, πρέπει να ήναι τοιούτοι, όπως ανωτέρω τους έχαρακτηρίσαμεν

Δυστυχώς σάμερον τὰ πράγματα μετεστράφησαν και παρεμορφώθησαν τοσούτον οίκτρώς, ώστε θ φος νά θεωοπιαι το ποσόν μόνον ή και τὸ ποιὸν τῆς ὁωνῆς τοῦ Δ ἡ τού Β. Καὶ διά τούτο βλέπομεν πλειστάκις, αναλόγως της ποσότητος ή της ποιότητος της φωνής τούτου η έκείνου, η αναλόγως των διαθέσεων των άκροωμένων (οιτινές δέν συμπίπτουσι πάντες και πάντοτε έν τη έκτιμήσει), να έγείρωνται συζητήσεις και άξκώσεις, ότι ό Α κατέχει τὸ ύψος, ή ότι ό Β δέν έχει υφος, διότι δέν μιμείται το είδος της φωνής ή τους λαουγγισμούς του Γ. Καὶ τὸ κακόν τουτο μέχοι τοσούτου εφθασε σήμερον, ώστε ο μαθητευόμενος παρά τινι των λε-γόντων ότι κατέχουσι το μονοπώλιον του έδους, να μη θεωρήται συμμορφωθείς τελείως πρός τὸ τόος αυτού, αν μη μέχρις ένος αποκτήση και τα φυσικά σύτος ακόμη έλαττώματα, τά όποῖα πλειστάκις δὲν σταματώσιν μόνον μέχρι των φωνητικών τοιούτων Δεν αναφέρω ώρισμένα παραδείγματα, διότι ου περί προσώπων ένταύθα o doyog. Ex the totaling dounds stoebang, στρεβλοτάτης ίδέας, περί του λεγομένου υφους, προέκυψαν τά λεγόμενα μουσικά

"Υφος λοιπόν τῶς Μεγάλης Έκκλησίας αὐθαιρέτως κατά τὸ ποσόν και τὸ ποιὸν τῆς

και τών κλασικών μελοποιών, φίτινες ακριbug uneingar toweron, diett kareigor to ύψος το επιδαλλόμενον ύπο της μουσικής texvnc. Kai of agioteic ovior nouv kard kaipour our bairoi, ouor effaimor note, oute και θα έκλιπωσιν. Έπειδη δε τοιούτους άκριbur aproreit avexager it Meyahn Exxenoia ποοσελάμδανεν έν τῷ πρώτῳ τῶν ναῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῷ Πατοιαρχικώ, ὡς αποκαλείται, έπεκράτησεν ίνα και το υφυς τούτο καλήται πατριαρχικόν, όπερ μετεδίδετο από των Πρωτούαλτών είς τούςδιαθόχους αθτών. Ο μελετών την Ιστορίαν της ημετέρας μουσικής, πολλούς έκ των άριστέων τούτων θα απαντήση, κατακοσμήσαντας τον Πατριαρχικόν ναόν. Πράγματι δε δ ναός ούτος έχοπσίμενεν άλλοτε τουτ' αυτό διδασκαλείσν, είς τὸ όποιον συνέρpeov of ev rais dourais exchnosais valdov. τες, ένωτιζόμενοι το άληθές της μουσικής ῦφος, ὅπως καὶ τὰν ὑπὸ τοῦ ῦφους τούτου ύπαγορευομένην ίδιάζουσαν έκείνην έμεμπτον απόδοσιν, πτις πτο και το ιδιαίτερον των διδασκάλων τούτων πορσόν.

Δύο λοιπόν πράγματα κεχωρισμένα άπ' αλλήλων ϋπάρχουσιν. Τόος της μου-σικής, όπες δέον να καλήται: Τόος της Μεγάλης του Χριστου Εκκλησίας, καὶ άπαγγελία η άπόδοσις ίδιαιτέρα, μν απαιτεί το ίδιάζον τουτο ῦφος. Ήμεῖς ἀναγνωρίζοντες ὡς ἐνιαῖον ῦφος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὸ ῦφος, τὸ ὑπὸ τῶν κανόνων τῆς μουσικῆς ύπαγορευόμενον τοιούτο, τὸ έν ταῖς πολυ. ποικίλοις είδεσι των μελών και των ήχων υφιστάμενον, έν τοῖς κλασικοῖς δὲ κειμένοις γεγραμμένον, οιδαμώς άναγνωρίζομεν ώς. ύφος της Μεγάλης Έκκλησίας τον αὐτόδουλον και αὐτάρεσκον τρόπον της άπαγνελίας του πρώτου τυχόντος μουσικού, δστις. ούχι σπανίως έξικνείται μέχρι και τών ναγμέδων καὶ τῶν μπα τἆ μάδων καὶ τῶν σοούκ νε δάδων!

Καὶ μοη κατόπιν όλων τούτων γεννάται το έρωτημα: τίνες οι άριστείς, οι διασώσαντες την ιδιάζουσαν έκείνην απαγγελίαν, την σύμφωνον πρός το διφος της ήμετέρας μουσικάς. Ἡ ἀπάντησις ἀκριδῶς εἰς τὸ ἐρώτημα τούτο, δεν δύναται είμη να θίξη ποόσωπά τινα ών τινα καὶ άγαπητά καὶ σεδαστά ήμιν τυγχάνοντα, κέκτηνται μέν ποιάν τινα ίδιο ενίαν και άρκουσαν μουσικών άνάπτυξιν, στερούνται όμως έκείνου, όπερ πιιείς διά της παρούσης έπιζητούμεν.

Είπομεν προλαδόντως, ότι οἱ έν τῷ θέματι τούτω αριστείς, υπιίοξαν και καιά τους κάτω χρόνους οὐκ όλίγοι, ίνα μλ, άνατοέ-χοντες είς παλαιοτέρους χρόνους, αναφέρωμεν τούς Ίακώβους, τούς Πελοποννησίους, τούς Βυζαντίους, τούς Τραπεζουντίους και είτινας άλλους, δι ων διαδοχικώς μετεδί-δετο i ιδιάζουσα έκείνη απαγγελία και απόδοσις του υψους της Νεγάλης Έκκλησίας. Αν θε θεν ψπισχον τύτε φωνόγραφοι, ίνα διασώσωσιν μέχρις ήμων την περί ής ὁ λόγος ιδιάζουσαν απόδοσιν, έχομεν έν τούτοις συστήματα, το σύστημα δηλ. του Δ. ή τα απαραμίλου καλλους και έμηνεύσεως έργα του Β, τά όποια άφελως συγχέονται και συν- αὐτων, έν οίς, ως εν διαυγεστάτω κατόπτρω, τάρων ποδ των όφθαλμών του ψάλλοντος) ταυτίζονται πρός το λεγόμενον ύφος της Με- διαδλέπομεν την άγνην και απέριττον και κλασικών γραμμών, είτις άκριδώς έκπροσωπεί τὸ άγνὸν έκείνο ΰφος. Λαμδάνοντες καθ' ήμας είναι ουχί ο τρόπος του ψάλλειν δ' υπ' όψιν και ταν μεγίστην αυτών φήμινκαὶ την κοινήν πρός αυτούς έκτίμησιν, άλλ ίδιαίτατα τον πρός αυτούς σεδασμόν και ταν τούς οί κατά καιρούς άρχηγοί της Έκκλη-

θώς ήσαν οι άριστείς, οι έχοντες την ύπο ακούωμεν πλέον ήχουντα ύπο τους θόλους ήν έποχην, αν δάν άπατη ήμας ή μυκμη. του ίδιου υξους της ημετέρας μουσικής αυτού προϊόντα νοσούσης μούσης, χυδαιο- διετέλει Πρωτοσύμκελλος του Οιισυμενικού του ωτου εφους της πρετερας μουστεπις αυτου προτοντα νουσυστις μουστις, χεσαίο στε του συστος εκτικος απαιτουμέντην ιδιαζουσαν απαγγελίαν και τάτης δ' έμπνεισεως, δπως λ. χ. τα έξης; Ιρόνου. Τούτου δ' ένεκεν άποι ως, μεγίστην άριστέων την βλέπομεν δυστιχώς σταμα-τώσαν το πολύ πολύ μέχρις Ίωάννου Πρω-τοψάλτου, τοῦ διαδεχθέντος τον ἡδύμολπον Κωνσταντίνον Ποωτοψάλτην τον Βυζάντιον, οπως τουλάχ πον και οι έκ των ακουστών αὐτών έπιζώνι : τορώς μαρτυρούσιν. Βεδαίως θά λυπήσ, μεν τούς έν τοίς Πατριαρ-Keloic aunebon fe, jontac, ein tinet ylan πρίν άγαπατοί τυγχάνουσιν, αν μετά παροπσίας είπωμεν, ότι το άλπθες έκεινο πατοιαρχικόν υφος από πολλού κατέλιπε τον Πατριαρχικόν περίδολον. Διότι, πώς είναι δυ-*νατον ν' αναγνωρίσωμεν το τέος τουτο είς ביסטר שמאלסידםר סטצו לחו דה שנוסבו דשי אפוμένων και των κανόνων της τέχνης, άλλ. είς τους ψάλλοντας έκεινα ακοιδώς, τά δ. ποία ή τέχνη όφείλει να διοφίωση είς τα στόματα των ατέχνων και πρωτοπείρων Ιεροψαλτών : Διότι, πώς είναι δυνατόν να παραδεχθωμεν ότι σώζεται σήμεσον

THE TO TAKE OF EKLIVO KAL KAGO! יאחת ר אָסל בוול הסתמורעל (מְּלְנְתְּסְהָבְּתְ עַסְׁלָלְ מְנִוּלִי. μην κατά μέρος την άμεμπτον αυτού άπαγγελίαν), δταν έπι πραγμάτων γνωστοτάτων, άτινα τύποι πλέον κατέστησαν. βλέπωμέν τηρουμένην ούχὶ την ώρισμένην μουσι-κην γραμμήν, άλλ είσαγομένην την κατά βούλησιν τοιαύτην, είς την όποίαν ώθετ τον νούν και το στόμα ή έκ της αγνοίας των κειμένων παραζάλη: Διότι, πώς είναι δυνατόν να παραδεχθώμεν έφισταμενον έν τῷ Πατριαρχικώ ναώ τὸ ι ο ε ω ο ε ς έκεινο κοι εύγενες έφος, όταν άντι γραμμών ώρισμένων και μεμελετημένων, απούωμεν δθόγγους είκη και μάτην έρουμμένους, συνηφυσ-λογημένους δε είς σχήματα μουσικά, οιδε-μίαν σχέσιν πρός δίληλα έχοντα, άλλ' ουτως ατάκτως και τυχαίως την στιγμήν έκείνην συροαπτόμενα, ούτως ώστε, του ένος αίρομένου να ήναι αδύνατος η υπόστασις του άλλου: Διότι πως είναι δυνατόν να δεχθώμεν τηρουμένην σήμερον έν τω Πατριαρχικώ νοώ την άρχαίαν και κλασικήν μουσικάν γραμμάν και παράδοσιν. όταν, έπι έλαχίστω παραδείγματι, αντί του τύπου τούτου:

as he as Σ_{ω} 74 74 & 625 .03333 or mar ge et . ge Xo -22. e dzi lev q άκούωμεν κατ' αὐτοσχεδιασμόν ασυλχώρη-

د داے د . H zz ge en Du te te to ce fe to * *21 êt; še 70

er en os tet i hanyan Διότι, πως είναι δυνατόν να δεχθωμεν επάρχου πλέου έν τῷ πατριας τιτῷ ναῷ τὸ γνον έπεινα τέρος, όταν άντι των απερίττων εείνου πρός τον ίερεα αντιφωνώσεων, των באסוובחשה קבונסה לגוצשה :

SI W;

se su lo Tou se ns by a x

-λλλά και πως είναι δυνατόν νό παραδεχθωμεν ότι μόνον οι έν τῷ Πατοιαρχικῷ να ῷ σημερον ψάλλοντες, ότι μόνον ούτοι πρέπει να διδάσκωσι την μουσικήν ένα τπρ η θ ή, ως λέγουσι τὸ τὸ φος! δταν άκούωμεν διδάσκοντας αύτοις έν παραλλαγή τό του Ποώτου άχου αίφνης «Κύριε έ κ έκοαξα. ώς έξης;

· Boo Ilz Ilz Boo TIX z Nr. Nr. Zw Nr. Boo Tiz q Tiz Ar و جرور براسی سار می ایرد می ι Γα Γα Βου Δι ι τ Γα 2 Βου Πα Boo Ilz IIz

*Αλλά τι ποωτον τι δ΄ τστατον ν' άναξέομεν: Τίς δέ και ή ανάγκη πλειόνων αποδείξεων και παραδειγμάτων, αφ' ου ή λυπηρά αυτη κατάστασις προσπίπτει είς την αντίληψιν και αύτων των στοιχειωδώς την μουσικήν γινωσκάντω: Αλάως τε, ού ποδ πολλού, και ή Α. Θ. Παναγιότης ο προσκυνατός άμων Αυθέντης και Δεσπότης κ. κ. Twareiu o l'. en ouvedoin tou devouévou Μουσικού Συλλόγου, τοιμύτην περίπου γνώμην διετύπωσε, κακίσας μέν έπισήμως την περί το νάλλειν άτα σθαλίαν έν το imperiorar ti, παρ' πέτου έπινοιμιίκαν πρός πα-Πατοιαρχικώ ναώ, προσθείς δε δρθότατα ότι: διά να έννοπση τις τάς παραφωνίας δενείναι άνάγκη να παραστίρα της «Φοριας» ος» (τος. Γ΄. δτος Α΄. άρκει νά εχη όλιγη νάκοήν. Την δημιώδη δημοσιευθέντα ένό Χο. Στι διαστάσου. δημιώδη δημοσιευθέντα ένδι χη δείγη νάκοήν. Την δημιώδη δημοσιευθέντα ένδι χη δείγη νακοήν. άκοὴν δε ταύτην, φοονούμεν, ότι είπες τις βίσατης, δε δεστίμες της Ιπικες εδίδος τον δουές και άλδος κατέχει ή Α. Θ. Παναγιότης, και των τούτης δεστίμες Επίσημες Επίσημες θόσον έγένετο αυτήκους του τελευταίου. 7/2 η, ώται δοχείος το πείος του κ. κ. Η φου-

λμείς αποδιδόντες επμασίαι εις την σούην τούτην τής Α. Θ. Παναγιστήτος γνώμην. εύγνωμονούμεν Αύτή από τυχάς, διότι διά της επισήμον τούτης γνωμοδοτησεως Δύτης, εδωκεν ήμιν αφορμάν, ίνα έπιλαφθώμεν του σοδαρού τούτον ζατήματος, ούτινος τάν έρευναν απεφύγομεν άχοι τουδε, επιζητούν-דבר דסום נדחי דוים מגפונים ניוחב חיי אמו מישי σοδαράν άφορμήν.

Γνωρίζομεν έκ των προτέρων, ότι τὰ ἐδ΄ ήμων σήμερον γραφόμενα θέλουσι πικράνει ισως πολλούς.

ALL hueic exovree dvanenavuevny the συνείδησιν ήμων, ότι διά της εψπαροησιάστού ταύτης γνώμης ήμων τίτωτον πρός την Μπτέρα Έκκλησίαν έκπληφοτίμεν κα-θήκον, θ' άναμείνωμεν πλήρη άναίρεσιν των τό ήμων οττω σαφώς και καθαρώς έκτιθεμένων, περί των οποίων αμφιδάλλομεν, αν ατστπρός και συερόληπτος κριτής, γο - - . παν νά εχη γνώμην.

K. A. WAXOL **टिन्डे राज्यको** स्त्रीः हर्षः करान्तीः अक्टक्सीः & so Dein Adgris.

Amered inquiros publics yerrattat & incercia, afma benzizma stokma zebitkoasma grzżobz grzyżstaurezi pily.

ENIZIONOLIETI TITLIBIL

YOMIKA

Εν τῷ ἐπ' ἀρτθ. 14 ἀπὸ 31 'Οκτωβοίου π. ε. φύλιο της «Φύρμηγος» κατεχωρίαθη διατριβί, 100 & Morela agarque un largor x. d. Hege-जार्रम, क्षेत्रकार्कमण्ड देतो स्मृत के म्क्रीत वेठारी. 23-21 της 15-31 Μοστίου π. Ε. φύλλο της « Φόριος τος» καταχωριοθείσης ήμετέρας έτέρας διατριβής, φερούσης τον είτιον «Pedjuxai παρατηρήσεις...».

"Ηπηχαίοθη, λέγει, ἐν ἀρχή τῆς διατοιβής του, δ κ. Περιστέρης, έκ δοθείσης αιτώ παρ ίμιων νέξεως, r anarijon και αναιρίοη τας ήμετίρας δοξααίας είτα δε άφου επικρίτει το Μ. Θεωρητικόν του Χοτοάνδου, ώς είχον, μητι, έν ποιλοίς τά τρεπά nai từ mra oèn đủya, ... trungirei i ua; ŵ; ne-रवम्स्यावार्वेदरावः राह्ममृद्धीवार सर्वेदरमाहर्थकाराः अवार्व महिन בי זון הפספסו, לנוסון לנסוף הומוסו, וום: בחומפיסוד הבפו זון: διά τὸν β'. ἐπίτρατον ζειθμόν έπινοι, θείσης παρ αίτου γραφής, χαρακτηρίσας την κρίσιν μας έκείνην หลืใดว่า หลังในโดยเกาะ ที่ หนึ่งแสเน และถุดอาณชิกุล.

Ουδίν δικαίωμα, ουδί την άξιωσιν έχομεν διά रवे हेमाहिवीरीएम्सर वांचैवावृहंस्काः स्वः र्वास्साह्वः वेवदेवतांवः, Soor volai xai dizatat ar worr airat, हेर्ना हंतरंकरा urws kjortwr trartia; έμων γεώμας, καθόσον πάς τις κέκτηται πίν,ρη ελευθερίαν, ώς τη πιεζό-ענדס: שמ זנדס: שניסנגסט ון לפון סאבניונאס הפענונאסף דפμου τὰ πρευσβείη δηι βούλεια.

dià để την άδικον ην παρά του κ. Περιστίος בחנסוקשבי בחושבית, יון בנוסטבי זו המסמוקים שינוים מנינון, בים אמצון ביותו סמום לומידושור מדוועים: hur totector ragantification : arouiconer tie noi-का मिलाक महामावामार्थीं, देख माने हांत्रकामहा करेलर बांचेवांbetore, war gig a, grager cones to a authin justing z. Hegemigy, we aralafloru tijr enegionime izei-פושומשור שוני א'. וֹתוונְמִיטר סַנילוויה דְפָיוּין וֹדְי, הסבָטκαθ' ἡμάς, ἀριστέως των Ποωτούμλτων, τοῦ [mr δα δε είπεθα μόθαίψετα, ἀλλ' ἀλευθία, αίδι κ ἀειμνήστου 'Ιωάννου τοῦ Νεοχωρίτου, καθ' ετ τῆ προστουίετη μας φέσκομες.